

விபஸ்ஸனா செய்தி மடல்

தமிழ் மாத இதழ்

[விபஸ்ஸனா: ஸயாஜி ஊபாகின் வழிமரபில், திரு சத்திய நாராயண கோயங்கா அவர்களால் போதிக்கப்படும் தியான முறை]

மலர்: 3 ★ இதழ்: 7 ★ ஆடி : 2024 ★ விலை: ₹ 2.50/- ★ ஆண்டு சந்தா : ₹ 30/-

தம்ம இரத்தினத்தின் பரிசு -

அரசர்கள் புக்குஸாதி மற்றும் பிம்பிஸாரர்

புத்தபெருமானின் விபஸ்ஸனா தியானம் பற்றிய சொற்பொழிவின் பின்னணியில், மகத நாட்டு மன்னன் பிம்பிசாரரின் தம்ம நட்பைச் சித்தரிக்கும் ஒரு மகத்தான நன்மைமிகு நிகழ்ச்சி நம் முன் தோன்றுகிறது.

அந்தக் காலத்தில், இன்றையதைப் போல வேகமான போக்குவரத்தோ, உடனடித் தொடர்புகளோ இருக்கவில்லை. எனவே, தொலைதூரப் பகுதிகளுடன் பரஸ்பர அரசியல் உரையாடல் மற்றும் உறவுகளை ஏற்படுத்துவது எளிதல்ல. தொலைதூர இராஜ்யங்களின் ஆட்சியாளர்களுடன் இணக்கமான உறவுகளை ஏற்படுத்த முயற்சிப்பது பிம்பிசாரரின் வழக்கம்; இதனால், அவர் தனது நோக்கத்தை நிறைவேற்றுவதற்கான வாய்ப்புகளைத் தொடர்ந்து தேடிக்கொண்டிருந்தார்.

ஒருமுறை காந்தார ராஜ்ய மான தக்கசிலாவிலிருந்து சில வணிகர்கள், மகத நாட்டு தலைநகரான ராஜகஹத்திற்கு வந்து, தங்கள் பிராந்தியத்திலிருந்து விளைபொருட்களை வியாபாரம் செய்து, இந்த ராஜ்யத்திலிருந்து வாங்கப்பட்ட விளைபொருட்களுடன் திரும்பினர். அந்த நாட்களில், வணிகர்களின் கூண்டுவண்டி மூலமே இரண்டு ராஜ்யங்களும் தங்கள் வணிகத்தை மேற்கொண்ட முறையாகும். அந்த கால வழக்கப்படி, இந்த வணிகர்கள் தாங்கள் கொண்டு சென்ற பரிசுகள் மற்றும் காணிக்கைகளுடன் இராஜகஹத்திலுள்ள பேரரசர் பிம்பிசாரரின் அரண்மனையை அடைந்தனர்.

ஆரம்ப உபசரிப்புகளுக்குப் பிறகு, "நீங்கள் எந்த ராஜ்யத்திலிருந்து வந்தீர்கள்?" என்று மன்னர் கேட்டார்.

"தக்கசிலா, காந்தாரத்தின் தலைநகரம், மன்னரே." என்ற பதில் கிடைத்ததும், "உங்கள் ஆட்சியாளர் யார்?" என்று அரசர் கேட்டார்.

"ராஜா புக்குஸாதி." என்று அவர்கள் பதிலுரைத்தனர்.

"அவர் ஒரு தம்மம் மிகுந்த அரசரா?" என்று பிம்பிசாரர் கேட்க,

"ஆம், அரசே, அவர் மிகுந்த தருமவானாவார். அவர் தனது மக்களை தனது குழந்தைகளைப் போல கவனித்துக்கொள்கிறார். அவர்களின் மகிழ்ச்சியையும் துயரத்தையும் தனது சொந்தமாகக் கருதுகிறார்." என்று அவர்களும் பதிலளித்தனர்.

"அவருடைய வயது என்ன?"

"உங்களது வயது தான், அரசே."

"என் வயதா? மேலும், என்னைப் போலவே தன் மக்களிடமும் கனிவாகவும் அன்பாகவும் இருக்க வேண்டும் என்ற ஆட்சியாளரின் தருமத்தை நிறைவேற்றுகிறார்! அத்தகைய நபருடன் நான் நிச்சயமாக நட்புறவை ஏற்படுத்த விரும்புகிறேன். வியாபாரிகளே! ஒரு விருப்பத்தை நிறைவேற்ற எனக்கு உதவுவீர்களா?"

"நிச்சயம் அரசே!"

"அப்படியானால், நீங்கள் உங்கள் வணிகத்தை முடித்த பிறகு, உங்கள் ராஜ்யத்திற்குத் திரும்புவதற்கு முன்பு என்னை மீண்டும் வந்து சந்திக்கவும். உங்கள் மூலம், உங்கள் அரசருக்கு நட்புச் செய்தி அனுப்புகிறேன்." என்று அரசர் வேண்டுகோள் விடுக்க, அவர்களும், "நாங்கள் அவ்வாறு செய்வதில் மகிழ்ச்சி அடைவோம், அரசே!" என்று உறுதியளித்தனர்.

சில நாட்களுக்குப் பிறகு, முறையே காந்தாரப் பொருட்களையும், மகதப் பொருட்களையும் விற்று வாங்கும் தொழிலைச் செய்துவிட்டு, அவர்கள் அளித்த வாக்குறுதியின்படி அரசனைச் சந்தித்தனர்.

மன்னன் பிம்பிசாரன், “புக்குஸாதி மன்னனைச் சந்திக்கும் போது, அவரது நலம் பற்றி கேட்டபின், அவரை என் நண்பனாக்கிக் கொள்ள ஆவலாக இருக்கிறேன் என்று அவரிடம் சொல்லுங்கள். என் சார்பாக ஆழ்ந்த நட்பை வெளிப்படுத்துங்கள்.” என்று கேட்டுக்கொண்டார்.

அதற்கு சம்மதித்த வணிகர்கள் மகிழ்ச்சியுடன் தக்கசிலாவுக்குத் திரும்பினர். அவர்கள் காந்தார மன்னன் புக்குஸாதியைச் சந்தித்து, பிம்பிசார சக்கரவர்த்தியின் செய்தியைத் தெரிவித்தனர். மன்னர் மிகவும் மகிழ்ச்சியடைந்து வணிகர்களுக்கு தனது நன்றியைத் தெரிவித்தார். மகதத்தைப் போன்ற பரந்த மற்றும் சக்திவாய்ந்த ராஜ்யத்தின் பேரரசருடன் நட்பு கொள்வது அவருக்கு உண்மையிலேயே பெருமைக்குரிய விஷயமாக இருந்தது. இந்த நட்பை வலுப்படுத்த, அவர் பல நியாயமான அரசியல் நடவடிக்கைகளை எடுத்தார்.

சில நாட்களுக்குப் பிறகு, வணிக நோக்கங்களுக்காக மகதத்திலிருந்து ஒரு வணிக சமூகம் தக்கசிலாவை அடைந்தது. அவர்கள் தங்கள் காணிக்கைகளுடன் அரசரிடம் வந்ததும், அரசர் மகிழ்ச்சியடைந்தார். மகத நாட்டு மன்னனின் நலம் பற்றி விசாரித்துவிட்டு, “இந்த வணிகர்கள் என் நண்பரின் ராஜ்யத்திலிருந்து வந்தவர்கள்; எனவே, அவர்கள் எனது விருந்தினர்கள், காந்தாரத்தின் விருந்தினர்கள்” என்று அறிவித்தார். அதன்பின், தக்கசிலாவைச் சுற்றி வரச் சொல்லி, தன் நண்பனான மகத மன்னனின் ராஜ்யத்திலிருந்து, தனியாகவோ அல்லது கூட்டமாகவோ, நடைபாதையாகவோ அல்லது வண்டியிலோ வரும் வணிகர்களை அரசு விருந்தாளிகளாகக் கருத வேண்டும் என்று அறிவித்தார். அவர்கள் எனது நண்பரின் நாட்டு குடிமக்கள் என்பதால், அவர்கள் அரசு விருந்தினர் மாளிகையில் தங்கவைக்கப்பட வேண்டும் என்றும், அவர்கள் வர்த்தகத்திற்காக கொண்டு வரும் பொருட்களுக்கு சுங்க வரி விதிக்கப்படக்கூடாது என்றும் அறிவித்தார்.

இதையறிந்த பிம்பிசார பேரரசர், காந்தார மண்டலத்தைச் சேர்ந்த அனைத்து வணிகர்களும் மகதத்தைச் சேர்ந்த வணிகர்களுக்கு வழங்கப்படும் சலுகைகள் மற்றும் வசதிகளைப் பெற வேண்டும் என்று அறிவித்தார். மன்னன் புக்குஸாதியை அவரது நெருக்கமான நண்பன் என்றும் குறிப்பிட்டார்.

நட்பு நாடுகளில் வணிகம் செய்யும்

பயணிகளும், வர்த்தகர்களும் இப்போதும் சிறப்பு சிகிச்சையைப் பெறுகின்றனர். அவர்கள் செலுத்த வேண்டிய சுங்க வரிகளை குறைக்கலாம் அல்லது இல்லாமல் செய்யலாம். ‘மிகவும் விருப்பமான தேசம்’ என்று அறிவிக்கப்பட்ட நட்பு நாடு ‘வரிகள் இல்லாத அல்லது விரும்பிய வரிகள்’ என்ற பலனைப் பெற்றுள்ளது. கடந்த காலத்தின் பொதுவழக்கக் கோட்பாடுகள் தற்போதைய அரசியல் கட்டமைப்பில் பிரதிபலிக்கிறது. இருப்பினும், அந்த நாட்களில் பயணிகளின் எண்ணிக்கை கட்டுப்படுத்தப்பட்டதால், அவர்கள் அரசு அல்லது பிராந்தியப் பார்வையாளர்கள் என்ற கண்ணியத்துடன் நடத்தப்பட்டனர்.

எது எப்படியிருந்தாலும், இந்த இரண்டு பழங்கால இந்திய ஆட்சியாளர்களுக்கு இடையேயான நட்புறவைக் காக்க இந்த வகையான வசதிகள் வழங்கப்பட்டன என்று இது அறிவுறுத்துகிறது. மன்னராட்சி அமைப்புகளால் இருநாட்டு ஆட்சியாளர்களுக்கு இடையே இருந்த தனிப்பட்ட நட்பு இரு நாட்டு நட்பாக மாறியது உண்மையாக இருந்தாலும், பிம்பிசாரருக்கும் புக்குஸாதிக்கும் இடையே இருந்த நட்பு இரு நாட்டு மக்களுக்கும் அவர்களின் வணிகத்திற்கும் பயனளித்தது.

அரசர்களின் நட்பு கூடியது. அவர்களால் சந்திக்க முடியவில்லை என்றாலும், கடிதங்கள் மற்றும் விலைமதிப்பற்ற பரிசுகளின் பரிமாற்றம் மூலம் அவர்களின் உறவு காலப்போக்கில் வலுவடைந்தது.

காந்தாரத்தின் காஷ்மீர் மிகச்சிறந்த கம்பளி சால்வைகளின் தாயகமாக இருந்தது. மத்திய சமவெளியில் இருந்ததால் மகதத்தில் அவை அரிதாக இருந்தன. புக்குஸாதி மிகவும் நேர்த்தியான, விலையுயர்ந்த, கவரக்கூடிய மற்றும் திறமையாக வடிவமைக்கப்பட்ட எட்டு சால்வைகளை வழங்கினார். மிகுந்த ஆரவாரத்துடன், இந்த சால்வைகளின் பரிசுப் பெட்டி ராஜகஹத்திற்கு கொண்டு செல்லப்பட்டது. அங்கு, அரசு பரிவாரங்கள் மற்றும் முன்னணி குடிமக்கள் முன்னிலையில் ஒரு பெரிய விழாவுக்கு மத்தியில், அது திறக்கப்பட்டது. அனைவரும் வியந்தனர். இவ்வளவு அழகான சால்வைகளை அவர்கள் பார்த்ததே இல்லை. பயன்படுத்துவதைப் பற்றிய பேச்சிற்கே இடமில்லை. அத்தகைய இனிமையான வண்ணங்களையும், மென்மையான ஸ்பரிசத்தையும் கொண்ட சால்வை! ஒவ்வொரு சால்வையும் பெரியதாக இருந்தது - எட்டு கைகள் நீளம் மற்றும் பதினாறு கைகள் நீளம்.

இன்று மக்கள் கைதட்டி தங்கள் ஒப்புதலை வெளிப்படுத்துவது போல, அக்காலத்திலும்,

மகிழ்ச்சியை வெளிப்படுத்தியபடி, அனைவரும் தங்கள் விரல்களை ஒன்றாக அழுத்தி, தங்கள் துப்பட்டாக்களை (தோள்களில் போடப்பட்ட தளர்வானதுணி) காற்றில் எறிந்தனர். பிம்பிசாரரும் மகிழ்ச்சியடைந்தார். அவர் இந்த நான்கு சால்வைகளை தனது விஹாரத்திலுள்ள புத்த பகவானுக்கு அனுப்பினார். மீதமுள்ள நான்கு அவரது அரண்மனைக்கு அனுப்பப்பட்டது. புக்குஸாதி இந்த பெறுமதியான பரிசுகளை அனுப்பி வைத்தது நாட்டில் அதிகம் பேசப்பட்டது. பிம்பிசாரர், இந்த நகை போன்ற பரிசுகளுக்கு ஈடாக, தாம் இதைவிட மதிப்புமிக்க ஒன்றை அனுப்ப வேண்டும் என்று நினைத்தார். தானமாக அனுப்ப இதை விட சிறந்த இரத்தினம் வேறு இல்லையா? ஆம், நிச்சயம் உள்ளது.

புத்தருடன் தொடர்பு கொண்ட பிறகு, பிம்பிசாரர், தன்னைத் தானே கவனிக்கும் பயிற்சி முறையான விபஸ்ஸனா தியானத்தின் மூலம், நிப்பானத்தின் நித்தியமான, நிரந்தரமான, மாறா அமிர்தமான ஸோதாபன்ன நிலையை அடைந்தார். அப்போதிருந்து, உலகின் மிகவும் மதிப்புமிக்க மற்றும் கவர்ச்சிகரமான பொருட்களின் அழகு அவரை ஈர்க்கவில்லை. அவர் தனது உலகப் பொறுப்புகளை நன்றாக நிறைவேற்றினாலும், அவரது பற்றுகள் உடைந்து கொண்டிருந்தன. இப்போது அவர் இந்த இரத்தினத்தின் உண்மையான புரவலராக மாறினார். அவரது சிந்தனைகள் இந்த திசையை எடுத்தன: "உலகில் பல கற்கள் உள்ளன. மரகதம், வைரம் போன்ற உயிரற்ற இரத்தினங்களுடன் ஒப்பிடும்போது உயிருள்ள இரத்தினங்கள் விலைமதிப்பற்றவை. யானை, குதிரை போன்ற உயிருள்ள இரத்தினங்களுடன் ஒப்பிடுகையில் மனிதர்களே சிறந்த இரத்தினங்கள் ஆவர். சாதாரண மனிதர்களுடன் ஒப்பிடுகையில், உன்னதமான துறவி ஒருவர் உயர்ந்தவர் ஆகிறார். இரத்தினம் போன்ற ஓர் உன்னதமான துறவியுடன் ஒப்பிடுகையில், புத்தரின் இரத்தினமே மிகச்சிறந்ததாகும். எல்லா இரத்தினங்களிலும் மிகவும் விலையுயர்ந்த புத்த இரத்தினம் என் நாட்டில் வைத்திருப்பதில் நான் மிகவும் பாக்கியவானாவேன்.

காந்தாரத்திலிருந்து வந்த பயணிகளிடம் பிம்பிசாரர்: "உங்கள் ராஜ்ஜியத்தில் புத்த, தம்ம மற்றும் சங்க போன்ற இரத்தினங்கள் உள்ளதா?" என்று கேட்டார்.

"இல்லை, ஐயா," என்று அவர்கள் பதிலளித்தனர்.

என் நண்பனுக்கும் அந்த தேசத்தின் குடிமக்களுக்கும் மிக உயர்ந்த நல்வாழ்வை வழங்குவதால், நான் அனுப்ப வேண்டிய இரத்தினம் இதுதான் என பிம்பிசாரர் நினைத்தார். பஞ்சம் மற்றும் எண்ணற்ற நோய்களால்

அவதிப்பட்டு வந்த வேஸாலியிலிருந்து புத்த பெருமான் இப்போதுதான் திரும்பியிருக்கிறார். அவர் அங்கு சென்றடைந்தவுடன், பஞ்சம் மிகுதியாக மாறியது, துன்பங்கள் அனைத்தையும் தணித்தது. புத்தரின் போதனைகளை நோக்கி மக்கள் திரும்பியதும், அவர்களின் நலனுக்கான கதவுகள் அகலத் திறந்தன. அதேபோல, தம்மத்தின் இந்த இரத்தினம் காந்தாரத்தை அடைந்தால், அது உண்மையிலேயே அவர்களின் நலனைக் கொண்டுவரும்.

அந்த நிலம் பாரதத்தின் மத்திய தேசத்திலிருந்து வெகு தொலைவில் இருந்தது. அங்கு செல்ல பகவானிடம் கோரிக்கை வைப்பது பொருத்தமானதாகத் தெரியவில்லை. அவருடைய பிரதான சீடர்களான ஸாரிபுத்திரர் மற்றும் மஹா மொக்கல்லானர் ஆகியோரை நான் அங்கு செல்லுமாறு கோர முடியாது; ஏனெனில், அவர்கள் இங்கு இருப்பதில் தான் எனக்கு ஆழ்ந்த உறுதி கிடைக்கிறது. அவர்கள் தம்ம யாத்திரையில் தொலைதூரப் பகுதிகளுக்குச் சென்றாலும், சிறிது காலம் கழித்து நான் ஒரு தூதரை அனுப்பி, ராஜகஹத்திற்குத் திரும்பும்படி கேட்டுக்கொள்வேன். அவர்கள் இங்கு இல்லையென்றால் நான் ஏதோ இழந்துவிட்டதாக உணர்கிறேன். என்னால் அவர்களை இவ்வளவு தூரம் அனுப்ப முடியாது. நான் என்ன செய்ய வேண்டும்?

அப்போது ஒரு எண்ணம் எழுந்தது: தம்மம் என் நண்பரை அடைந்தால், அது புத்தரோ அல்லது சங்கமோ அங்கு சென்றடைவதைப் போல கருதலாம். எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக, தம்மம் என்பது புத்தர் மற்றும் சங்கத்தில் இருக்கும் இரத்தினம். எனவே, நான் எனது நண்பருக்கு தம்மத்தை பரிசாக அனுப்ப வேண்டும். முடிவு செய்த பிம்பிசாரர், தம்மத்தை உடனே பரிசாக அனுப்புவதில் மும்முரமாக ஈடுபட்டார்.

மடிந்தவுடன் உடையும் அளவுக்கு மெல்லியதாகவோ, மடிக்க முடியாத அளவுக்கு தடிமனாகவோ இல்லாத, மிக நீளமான தங்கத் தாளைச் செய்யும்படி அவர் பொற்கொல்லர்களுக்குக் கட்டளையிட்டார். அது தயாரானதும், அரசர், அதிகாலையில் குளித்துவிட்டு, எளிய சுத்தமான வெள்ளை ஆடைகளை உடுத்திக்கொண்டார். அவர் வாசனை திரவியங்களால் தன்னை அபிஷேகம் செய்து கொள்ளவில்லை; நகைகள் அல்லது மணிகள் அணியவில்லை. எட்டு சீலங்களை எடுத்துக்கொண்டு காலை உணவை சாப்பிட்டுவிட்டு திறந்த வெளியில் அமர்ந்தார். ஒரு தங்க பேனாவை எடுத்து, சிவப்பு மூலிகைகளால் செய்யப்பட்ட சிறப்பு

வண்ணங்களில் தோய்த்து, சிரத்தையுடன், தங்கத் தாளில் எழுதத் தொடங்கினார்.

இவ்வலகில் ததாகதர் (புத்தர்) ஒருவர் பிறந்துள்ளார். அவர் முழு முக்தி அடைந்த அரஹந்தராகவும், முழு ஞானம் பெற்ற புத்தராகவும், ஞானம் நிறைந்தவராகவும், எதிர்மறைகள் அனைத்தையும் அழித்தவராகவும், சகல லோகங்களையும் அறிந்தவராகவும், மக்களை சரியான பாதையில் வழிநடத்தும் நிகரற்ற வழிகாட்டியாகவும், தேவர்களுக்கும் மனிதர்களுக்கும் ஆசிரியராகவும் திகழ்கிறார். இவையே பகவான் புத்தரின் குணநலன்களாகும்.

அதன்பிறகு, அவரது பிறப்பு, பெரும் துறவு, கடுந்தவம், போதி மரத்தின் கீழ் முழு ஞானம் பெற்று புத்த நிலை அடைதல், அனைவரின் நன்மைக்காக அவர் தம்ம யாத்திரையில் இடம்பெயர்ந்தது ஆகியவை பற்றி சுருக்கமாக எழுதினார்; இம்மையிலோ மறுமையிலோ ததாகதரை (புத்தர்) விட சிறந்த இரத்தினம் வேறெதுவும் இல்லை என அவர் மேலும் குறிப்பிட்டார்.

பின்னர், அவர், புத்தரால் நன்கு போதிக்கப்பட்டதும், குழப்பமும் மறைப்பும் ஏதும் இல்லாத தம்மத்தைப் பற்றி சிரத்தை மிகுந்த மனதுடன் எழுதினார்; இந்த தம்மம் கற்பனை அல்ல, நன்கு புரிந்து கொள்ளப்பட்ட ஒன்றாகும். அது உடனடியாக, இங்கேயே, இப்போதே பலனைத் தருகின்றது. இது ஒருவரால் தாமே ஆராயப்படக் கூடிய ஒன்றாகும்; இது ஒருவரை நேரடியாக விடுதலைக்கு அழைத்துச் செல்கிறது. விவேகமுள்ள ஒவ்வொருவராலும் இதனை அனுபவித்தறிய முடியும்.

மீண்டும், அவர் முப்பத்தேழு போதி-பக்கிய-தம்மங்களைப் (முக்திக்கான காரணிகள்) பற்றிய பகவானின் போதனைகளை சுருக்கமாக விவரித்தார். அவர் தம்மப் பயிற்சியைக் கற்பிக்கும்போது, ஒருவர் ஆழ்ந்த மன ஒருமிப்பில் (சமாதி) செல்கிறார். அத்தகையதோர் அனுபவம் உலகியல் சமாதியின் அனுபவம் அல்ல; ஒரு மனிதனை ஆறு புலன்களுக்கு அப்பால் அழைத்துச் செல்லும் அனுபவமே அது. உண்மையில், அது ஒருவரை நிப்பான அனுபவத்திற்கு இட்டுச் செல்கிறது.

"ஸமாதிமானந்தரிகஞ்ஞமாஹு."

இந்த ஸமாதியுடன் எதையும் ஒப்பிட முடியாது. இது தம்மத்தின் விலைமதிப்பற்ற இரத்தினமாகும்.

பின்னர், சங்கத்தின் இரத்தினத்தை விளக்கி, புத்த பகவானின் சங்கமானது இலக்கை நோக்கி வழிநடத்தக்கூடிய, சரியான பாதையில் உள்ளது எனவும், ஞானத்தின் பாதை எனவும், தர்க்கரீதியானது என்றும் எழுதினார். ஸோதாபன்ன (முக்தியின்

போக்கில் நுழைந்தவர்), ஸகதாகாமி (புலனீன்ப லோகங்களில் ஒருமுறை மட்டுமே பிறப்பவர்), அநாகாமி (புலனீன்ப லோகங்களில் மீண்டும் பிறப்பெடுக்காதவர்) அல்லது அரஹந்த (முழு முக்தி நிலை) நிலையை அடைந்தவர் மட்டுமே புத்தர் சங்கம் என கருதுகிறார்.

உண்மையில், அத்தகைய மனிதர்கள் மிகவும் மரியாதைக்கு உரியவர்களாவர். சிம்மாசனத்தைத் துறந்தவர்களும், பிரதம மந்திரி அல்லது இராணுவத் தளபதி பதவிகளைத் துறந்து, துறவிகளாகப் பதவியேற்றவர்களும் பலர் உள்ளனர். பிறகு, கடுமையான சீலத்தைக் கடைப்பிடித்து, புலன்களைக் கட்டுப்படுத்துவதன் மூலம், அவர்கள் மனதை ஒழுங்குபடுத்தக் கற்றுக்கொண்டனர். அசுத்தங்கள் அனைத்திலிருந்தும் தங்கள் மனதைத் தூய்மைப்படுத்துவதன் மூலம், அவர்கள் மனமாசுகளற்ற நிலையான அரஹந்த நிலையை அடைந்தனர்.

அதன்பிறகு, அவர் பதினாறு பாகங்களைக் கொண்ட ஆனாபான தியானப் பயிற்சிகளை விளக்கினார். அவர் எழுதிக் கொண்டிருந்த கடிதம் முடிவடையும் போது, அவருக்குத் திடீரென்று ஒரு எண்ணம் தோன்றியது. நிச்சயமாக அவரது நண்பர் கடந்தகாலத்தின் பாரமிகளை (முக்திக்கான நற்பண்புகள்) ஏராளமாக கொண்டிருக்க வேண்டும். ஆகையால், தம்மத்தின் தத்துவார்த்த அம்சத்தில் அவர் மிகவும் ஈர்க்கப்படுவார். எனவே, இக்கடிதத்தைப் படிக்கும்போது அவர் தர்மத்தின் பக்கம் ஈர்க்கப்படுவார். ஆனால், விபஸ்ஸனா என்ற உயர்ந்த விடுதலைப் பாதையை அவர் எப்படிப் பெறுவார்? என்னைப் போலவே இந்நாட்டின் மையப் பகுதியில் வாழும் மக்களும் மிகுந்த பாக்கியம் பெற்றவர்களாவர். அவ்வாறு இருக்கையில் தான், அவர்கள் உலகப் பொறுப்புக்களில் இருந்து கொண்டும், புத்தரிடமிருந்து இந்தப் போதனையை நேரடியாகக் கற்றுக்கொள்ள முடிந்தது. ஆனால் எனது நண்பர் புக்குசாதிக்கு இது சாத்தியப்படாமல் போயிற்று.

பொருத்தமான ஒருவரிடம் அவர் நாட்டை ஆளும் பொறுப்பை ஒப்படைத்து, இல்லறத்தைத் துறந்து, துறவறம் பெற்ற பிறகு, புத்தரிடம் விபஸ்ஸனாவைக் கற்றுக்கொண்டு, விடுதலையின் மிகப்பெரிய மகிழ்ச்சியை அடைந்தால் அது மிகவும் விரும்பத்தக்கதாக அமையும். இந்த யோசனையில், அவர் கடிதத்தின் முடிவில், "உங்கள் இதயத்தில் தம்மத்தின் மீது உத்வேகம் எழுந்தால், தயவுசெய்து இங்கே வந்து புத்தரிடம் துறவறம் பூண்டு, முக்திக்கான வழியைத் தேடுங்கள்" என்று எழுதினார். ...

(அடுத்த மாதம் தொடரும்)